

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205001
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120205001.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu: G. C., so sídlom I. T. XX/Z., H., V.: XXXXXXXX, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, proti žalovanému: M. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K G. U., o zaplatenie 278,85 Eur a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 32Csp/80/2020-74 z 10.03.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a II. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že podanou žalobou sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 278,85 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5 Eur od 25.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 72,09 Eur od 27.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 191,76 Eur od 16.08.2019 do zaplatenia a zo sumy 10 Eur od 02.10.2019 do zaplatenia, ktorú odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril 05.02.2019 zmluvu o dodávke plynu, na základe ktorej vyúčtoval žalovanému cenu za dodávku plynu nasledujúcimi faktúrami: č. XXXXXXXXXX, XXXXXXXXXX a XXXXXXXX. Žalovaný, ktorému bola žaloba s prílohami a výzvou na vyjadrenie doručená, sa k nej nevyjadril. Žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia uvedené v žalobe, preto platí fikcia o ich nespornosti a nakoľko aj hodnota tohto spotrebiteľského sporu neprevyšovala 1.000,-Eur a bola splnená aj podmienka jednoduchého právneho posúdenia veci, v zmysle § 297 písm. b/ CSP vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

3. Mal preukázané, že dňa 05.02.2019 bola uzavretá medzi stranami písomná zmluva o združenej dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti pod č. XXXXXXXXXX. Jej predmetom bola dodávka zemného plynu žalovanému na odberné miesto C., K G. U., číslo bytu XX s dohodnutým druhom tarify. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú do XX.XX.XXXX. Odberateľ sa ňou zaviazal uhradiť dodávateľovi cenu za dodávku plynu a za služby a výkony súvisiace s touto dodávkou za podmienok stanovených zmluvou a Obchodnými podmienkami poskytovania univerzálnej služby pri dodávke plynu pre odberateľov plynu kategórie domácnosť. Medzi mnohými prílohami žaloby sa nachádza aj faktúra číslo XXXXXXXXXX za fakturačné obdobie od 07.02.2019 do 24.07.2019, ktorou za spotrebu plynu bola žalovanému vyfakturovaná suma 191,76 Eur, keďže žalovaný nezaplatil ani žiadne preddavky. Faktúra sa stala splatnou 15.08.2019, avšak vôbec v žalobe nebola uvedená. Listom zo dňa 09.07.2019 žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy na základe článku XII bodu 1.10 Obchodných podmienok z

dôvodu neuhradenia vyúčtovacej faktúry a preddavkov za dodávku plynu, pričom na úhradu dlhu vyzval žalovaného listom zo dňa 10.05.2019, v ktorom mu stanovil dodatočnú lehotu na splnenie. Tento list si žalovaný v odbernej lehote nevyzdvihol a preto bol vrátený žalobcovi 22.07.2019. Predmetom žaloby boli 3 konkrétne faktúry, tak ako boli uvedené v žalobe, teda faktúra číslo XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX. Žalobca v žalobe ohľadom týchto faktúr tvrdil, že nimi bola žalovanému vyúčtovaná cena za dodávku plynu, čo však nezodpovedá skutočnosti. Q. č. XXXXXXXXXXXX splatná XX.XX.XXXX sa týkala vyúčtovania poplatku za prerušenie obmedzenia dodávky zemného plynu vo výške 72,09 Eur. Faktúrou číslo XXXXXXXXXXXX splatnou XX.XX.XXXX bola žalovanému fakturovaná náhrada nákladov za upomienku vo výške 5 Eur. Išlo o upomienku z 10.05.2019, ktorou bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie nedoplatku 98,-Eur v lehote 14 dní, v opačnom prípade bol upozornený na prerušenie dodávky zemného plynu. Upomienka bola mu zaslaná poštou XX.XX.XXXX, čo bolo preukázané poštovým podacím hárkom. Faktúrou číslo XXXXXXXXXXXX splatnou XX.XX.XXXX bola žalovanému fakturovaná náhrada nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky, ktorá je označená ako dôrazná výzva na zaplatenie pohľadávky zo dňa 17.09.2019. ňou bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie dlhu vo výške 278,85 Eur, pričom aj táto upomienka mu bola zasielaná poštou 18.09.2019, čo žalobca preukázal poštovým podacím hárkom.

4. V danom prípade zdôraznil, že v sporovom konaní platí, okrem iných, dispozičná a prejednacia zásada. Je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení (napríklad článok 8 CSP). Žalobca v žalobe musí uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, čo vyplýva z § 132 od. 1 CSP. Musí teda ísť o priame tvrdenia žalobcu, nepostačuje odkaz na predložené dôkazy, pretože práve to zákon výslovne zakazuje v § 132 ods. 2 CSP. Nestačí teda, že určité skutočnosti vyplývajú z dôkazných prostriedkov. Bolo by v rozpore s požiadavkou rovnosti zbraní a kontradiktórnosti sporového procesu, keby žalovaný mal hádať, ktoré skutočnosti tvoria predmet sporu. Základnou procesnou povinnosťou žalobcu je teda predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby. Túto povinnosť nemôže splniť nikto iný než žalobca a jeho pasivita nemôže byť korigovaná súdom. Žalobca má totiž predovšetkým povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje dôkazná povinnosť, obe sú vo vzájomnej jednote. Ak si však žalobca nesplní povinnosť tvrdenia, ktorá nemôže byť nahradená predložením listinných dôkazov (v tomto prípade faktúr), teda ak žalobca v žalobe netvrdí všetky rozhodujúce skutočnosti významné pre rozhodnutie, neunesie bremeno tvrdenia a musí byť rozhodnuté v jeho neprospech. To uviedol aj zákonodarca v dôvodovej správe k § 150 CSP, podľa ktorej navrhovaná právna úprava zakotvuje takzvanú povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu.

5. V tomto prípade žalobca v žalobe vôbec neuviedol faktúru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 191,76 Eur. Jedine tá sa týkala ceny dodaného plynu, ale tým, že žalobca ju sa v žalobe neuviedol, vo vzťahu k tomuto nároku si vôbec nesplnil svoju základnú procesnú povinnosť - povinnosť tvrdenia a keďže, ako súd uviedol to, že túto faktúru pripojil ako prílohu žaloby, je nedostačujúce.

6. V žalobe boli konkretizované len tri faktúry, ktoré sa však netýkali ceny za dodávku plynu, ako bolo uvedené v žalobe. Išlo totiž o poplatky za upomienky a za prerušenie dodávky plynu a preto aj vo vzťahu k nim si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia, keďže v žalobe nesprávne bolo uvedené, že sa týkali ceny za dodávku plynu. Bolo povinnosťou žalobcu uviesť pravdivé skutkové tvrdenia ohľadom týchto žalovaných súm. Vo vzťahu k žalovaným sumám predstavujúcim spomínané poplatky však súd navyše uviedol, že je potrebné ich posúdiť v zmysle noriem spotrebiteľského práva, pričom ich vyhodnotil ako neprijateľné zmluvné podmienky. Uvedené poplatky totiž neboli v zmluve individuálne dojednané, sú obsiahnuté v Cenníku, ktorý jednostranne spracoval len žalobca a dokonca sa nespomínajú ani v samotnej zmluve. Dodávateľ sa má voči spotrebiteľovi správať poctivo, je totiž slabšou zmluvnou stranou, inak mu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Žalobca síce preukázal zaslanie upomienok žalovanému, ale nepreukázal aké konkrétne náklady v súvislosti s ich vystavením a zaslaním mu vznikli. Paušálna výška poplatku za upomienku (5 alebo 10 Eur v tomto prípade) bez transparentného výpočtu skutočných nákladov preto zapadá do definície neprijateľnej zmluvnej podmienky. Uvedené poplatky totiž umožňujú získať na úkor spotrebiteľa majetkový prospech, ktorý prevyšuje skutočné výdavky žalobcu. Sporné poplatky za upomienku majú vyslovene sankčnú povahu a svojou podstatou predstavujú zmluvnú pokutu v zmysle § 544 OZ, ktorá však musí byť dohodnutá písomne. Uvedenými poplatkami dodávateľ obchádza ust. § 544 OZ, čo je nepripustné. Zmluvnú pokutu totiž by mohol súd moderovať. Zo žiadneho z priložených listinných dôkazov totiž nevyplýva, že by si žalobca takýto poplatok práve za upomienku so

žalovaným výslovne dojednal, hoci súčasťou zmluvy je ustanovenie o tom, že všeobecné podmienky a platný cenník, sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Do ich obsahu však žalovaný ako spotrebiteľ nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť. Vyššie uvedené závery sa týkajú aj poplatku za prerušenie dodávky plynu. Navyše k tomu sa poplatku súd uviedol, že prerušenie dodávky plynu nie je predmetom uzavretej zmluvy, ktorá sa týka dodávky plynu a teda týmto výkonom dodávateľ znemožňuje odberateľovi napíňať zmluvu. Cena za tento výkon je plnená v prospech dodávateľa a vo svojej podstate taktiež predstavuje zmluvnú pokutu, pre platnosť ktorej sa vyžaduje písomná forma s poukazom na § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluvnú pokutu teda nie je možné dohodnúť len v Obchodných podmienkach, pretože musí byť obsahom listiny podpísanej oboma stranami. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1 -4, § 53 ods. 1,2,5 Obč. zák., svoj procesný postup podľa ustanovení § 297 písm. b/, § 151 ods. 1 CSP, výrok o trovách konania podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

7. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci). Na prvom mieste bol odvolateľ názoru, že ak súd postupoval podľa § 297 písm. b/ CSP, mal jeho žalobe vyhovieť, lebo skutkové tvrdenia strán neboli sporné, inak mal vo veci nariadiť pojednávanie, na ktorom mal vysloviť svoje predbežné právne posúdenie, prezentovať sporné skutočnosti, aby tak vytvoril zákonný predpoklad pre doplnenie dokazovania, tu poukazujúc na ustanovenia § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP, a ak tak nepostupoval, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. V tomto poukázal na rozhodnutia súdov podporujúcich jeho argumentáciu. Súčasne súdu prvej inštancie vytykal nepreskúmateľnosť rozsudku a nesprávny procesný postup v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 191,76Eur s prísl. uplatnenej z fa. č. XXXXXXXXXXXX, ak dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti bolo len konštatovanie, že táto faktúra nebola zrejme predmetom konania s tým, že bolo potom na mieste postupovať podľa § 129 CSP. Okrem toho odvolateľ považoval postup súdu za extrémne prekvapivý, ak ho ten najsamprv vyzval, či trvá na podanej žalobe v časti poplatkov za upomienky v celkovej výške 15,-Eur a či žiada vydať platobný rozkaz iba v ostatnej (nespornej) časti a následne bez akejkoľvek procesnej aktivity žalovaného zamietol žalobu bez nariadenia pojednávania v celom rozsahu. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alternatívne ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy konania.

8. Žalovaný sa ku podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolane bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľa použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí

byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

13. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

15. Tu žalobca v prvom rade namietal postup súdu prvej inštancie, a to s poukazom na ustanovenie § 297 písm. b/, § 171 ods. 1 a § 182 ods. 2 CSP, k čomu odvolací súd uvádza, že ust. § 297 písm. b/ Civilného sporového poriadku je potrebné vykladať v priamej súvislosti s ust. § 140 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a ust. § 294 Civilného sporového poriadku. Povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Ust. § 297 písm. b/ CSP je formulované prostredníctvom troch spoločných znakov, a to: jednoduché právne posúdenie veci, nespornosť skutkových tvrdení strán a výška zákonného cenzusu. Vec sama kritérium bagateľného cenzusu spĺňala, rovnako spĺňala kritérium jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže nárok uplatňovaný žalobcom mal označený hmotnoprávny základ. Čo sa týka tretieho kritéria, a to nespornosti skutkových tvrdení strán, aj toto kritérium bolo naplnené, keďže samotný žalovaný skutkové tvrdenia zo strany žalobcu nerozporoval. Uvedené tretie kritérium v zásade nekonštatuje, či nesporné skutkové tvrdenia strán, majú byť aj substancované, resp. do akej miery má dôjsť k ich konkretizovaniu. Cieľom týchto znakov ust. § 297 písm. b/ CSP je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je nevyhnutné prejednávať argumenty strán týkajúce sa posúdenia samotného sporu. Pokiaľ žalobca zanedbal svoju povinnosť tvrdenia, vyššie uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k neprípustnému odchýleniu sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti pri prejednaní veci.

16. Odvolací súd v tomto smere ešte poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019 v zmysle ktorých „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená)“. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Uvedené si však nemožno zamieňať s vadami žaloby, pre ktorých odstraňovanie zákon upravuje postup podľa § 129 CSP. Neúspech žalobcu v spore bol na prvom mieste spôsobený tým, že neunesol bremenom tvrdenia (body 28. a 29. rozsudku súdu prvej inštancie). Nešlo teda o prípad vadnosti žaloby. Na to, aby bolo možné žalobu žalobcu považovať za vadnú, z jej obsahu by nesmeli byť zrejmé, ktorému súdu bola určená, kto ju robil, ktorej veci sa týkala a čo ňou žalobca sledoval (§ 127 ods. 1 CSP), resp. by neobsahovala označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie

dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 CSP). Žaloba žalobcu však všetky tieto náležitosti obsahovala, a teda obsahovala, že žaloba bola určená Okresnému súdu Prešov, že ju podal žalobca ako dodávateľ plynu, že ňou sledoval zaplatenie ceny za poskytnuté dodávky plynu. Postup podľa § 129 ods. 1 CSP by potom prichádzal do úvahy len ak by z obsahu žaloby nebolo zrejmé, čoho sa týkala a čo sa ňou sledovalo, resp. by bola v tomto smere nezrozumiteľná (k uvedenému však nedošlo). Vady žaloby a inštitút ich odstraňovania si totiž nemožno zamieňať s neunesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena na preukázanie uplatňovaného nároku.

17. K neuvedeniu predbežného právneho posúdenia, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 CSP je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

18. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

19. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré procesne postupoval ako postupoval a pre ktoré žalobu v celom rozsahu zamietol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade

táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu v celom rozsahu zamietol a prečo v spore procesne postupoval ako postupoval. Napokon polemika žalobcu o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

21. Pretože odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom v súdnej veci nie sú naplnené, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. zamietavom vecne správnom výroku, včítane II. závislého, odvolaním osobitne nespochybného a taktiež správneho výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

22. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).